

Colofon

BLINDE PAD en LEIDSE KAAS

Eerste druk, september 2013

© 2013, Marianne Janssen

www.mariannejanssen.nl

Omslag ontwerp en uitvoering: Ward Janssen

ISBN: 978-94-6203-353-5

Eboek: ISBN 978-94-6203-415-0

Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

BLINDE PAD
en
LEIDSE KAAS

2 novellen

Marianne Janssen

BLINDE PAD

KIND NUMMER TWEE

Ze werd met een glazen oogje geboren.

Van kind af was dat haar verteld. Pas als ze dóór vroeg, nieuwsgierig, het ging om háár geboorte en om háár glazen oog tenslotte, kreeg ze de rest ook te horen. Ook toen ze wat ouder werd, twijfels kreeg, zich afvroeg of het allemaal wel kloppen kon. Ze hoorde altijd hetzelfde verhaal. Bijna altijd hetzelfde verhaal.

Althans in de eerste jaren.

Hoe haar moeder op de dag van de bevalling naar het ziekenhuis was gegaan – “Het Grote Gasthuis natuurlijk, dat weet je best.” - nadat de vliezen waren gebroken en de weeën waren begonnen. Dat ze daar op een bed moest gaan liggen, ‘een verlosbed’ noemde haar moeder dat, en dat het wachten, het eindeloze wachten op haar, een aanvang genomen had.

“Je nam er ruim de tijd voor!”, zei haar moeder dan altijd verwijtend. “Bij een eerste kind is het normaal als een geboorte lang op zich laat wachten. Voor jou gold dat niet. Jij was nummer twee. Dan hoort het snel te gaan. Behalve natuurlijk weer bij jou. Jij doet nooit iets

normaal. Ik ben acht, negen uur met je bezig geweest. Dat is lang hoor! En ik kan je verzekeren, dat was acht, negen uur lijden! Zó erg, zo buitensporig erg waren de weeën die jij mij bezorgde, dat ik toen het besluit nam geen derde kind te nemen. Dat je de tweede en ook met een de laatste zou zijn.

Jij vraagt altijd maar om een broertje of zusje. Het wordt eens tijd dat je daarmee ophoudt. Je hebt je broer Has en daar blijft het bij. Er komt geen derde kind en dat is je eigen schuld. Je hebt het er zelf naar gemaakt. Denk maar eens aan dit verhaal als je zelf ouder bent, als je misschien een man hebt gekregen zo dat je al mocht lukken, en als je dan over kinderen denkt. Wees gewaarschuwd. Doe het niet. Kinderen krijgen is een hel. Daar is niets feestelijks aan. Niet aan krijgen en niet aan hebben.”

“Of hebben wij het zo gezellig soms samen? Je broer Has, dáár beleef ik plezier van. Leek je maar meer op je grote broer, die zachtzinnige aardige jongen. Maar met jou is er altijd wat aan de hand en het is zelden iets plezierigs.”

Ze ging er niet op in. Dít lied met dát refrein erbij kende ze nu wel. “En vader?”, vroeg ze door, alweer naar de bekende weg. “Was die er ook bij?”

“Ja, wat dacht je”, zei haar moeder kort, “Die was er natuurlijk ook bij.”

En hoewel ze dol op vader was bij wie ze eenmaal per maand op bezoek ging en hoewel ze over hèm nu juist zo graag altijd maar meer wilde weten, bleef het meestal bij dat antwoord. Moeder wilde nooit uitgebreid praten over vader. Want vader was een ‘smiecht die haar met twee kleine kinderen had laten zitten’. Over zo iemand sprak je niet graag, ook al was die smiecht de vader van

je kinderen.

En wilde ze alsjeblieft niet iedere keer als ze naar hem vroeg het woord ‘vader’ of zelfs wel ‘papa’ gebruiken? Die woorden klonken te aardig, dat waren koosnamen en de smiecht was geen koosnaam waard. ‘Die man’, aan die woorden had moeder genoeg als praten nu per se moest want ze wilde haar dochter haar vader niet helemáál onthouden natuurlijk. Tenslotte betaalde die man ook voor haar, al was het erbarmelijk weinig. Het was te veel om van dood te gaan en te weinig om fatsoenlijk van te leven. “We zijn zo arm als een kerkrat, dankzij die smiecht”, zei haar moeder regelmatig. ‘Die man’ dus graag. Was dat duidelijk?

Het was duidelijk.

Ze zweeg. Voor even afgetroefd.

Ook goed. Volgende keer beter.

Want reken maar niet dat ze zweeg voortaan. Ze zou altijd weer door blijven vragen. Want er klópte iets niet aan moeders verhaal, al wist ze nog niet precies wat.